

NR
4
2014

INFORMATOR KATOLICKI

50 lat
Caritas Norge

s. 4

Synod
o rodzinie

s. 8

Rejestracja
katolików

s. 13

O podwójnym przyjściu Chrystusa

Głosimy przyjście Chrystusa - nie tylko pierwsze, ale i drugie, o wiele wspanialsze od pierwszego. Pierwsze zwiastowało cierpienie, drugie zaś przyniesie królewski diadem Bożego panowania.

Albowiem to, co dotyczy naszego Pana, Jezusa Chrystusa, jest zarazem Boskie i ludzkie. I tak, dwojaki jest Jego narodzenie: jedno z Boga, przed początkiem czasów; drugie z Dziewicy, gdy dopełniły się czasy. Dwojaki też i przyjście: pierwsze - ukryte, jak rosy na runo; drugie - jawne, to, które nastąpi.

Za pierwszym przyjściem został owinięty w pieluszkę i złożony w żłobie; za drugim oblecze się światłem jak szatą. Przyszedł i przecierpiał krzyż, nie bacząc na jego hańbę, ale przyjdzie raz jeszcze, pełen chwały, otoczony zastępami aniołów. Dlatego nie poprzestajemy na pierwszym Jego przyjściu, lecz wyczekujemy także i drugiego. Za pierwszym mówiliśmy: „Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie”. To samo powiemy i za drugim, a wychodząc z aniołami naprzeciw Panu, oddamy Mu hołd, wołając: „Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie”.

Przyjdzie więc Zbawiciel nie po to, aby Go sądzono, lecz po to, by wezwać na sąd tych, przez których niegdyś był postawiony przed sądem. Gdy wtedy był sądzony - milczał; teraz zaś przypomni owym zbrodniarzom, jak haniebnie się z Nim obeszli wiodąc Go na krzyż, i powie: „To uczyniłeś, a Ja milczałem”.

Pierwsze przyjście było wypełnieniem miłosiernych zamysłów Boga: Jezus, pełen dobroci, przekonywał ludzi i nauczał. Ale kiedy przyjdzie powtórnie, wtedy wszyscy, chcąc czy nie, będą musieli poddać się Jego władzy.

To podwójne przyjście zapowiadał prorok Malachiasz: „Nagle przybędzie do swej świątyni Pan, którego wy oczekujecie. Oto nadejdzie Pan Zastępów, ale kto przetrwa dzień Jego przyjścia i kto się ostoi, gdy On się ukaże. Albowiem jest On jak ogień złotnika i jak ług farbiarza. Usiądzie wtedy, jakby miał przetapiać i oczyszczać”.

O podwójnym przyjściu Pana pisze i apostoł Paweł w Liście do Tytusa: „Ukazała się bowiem łaska Boga, przynosząc zbawienie wszystkim ludziom, wzywając nas, abyśmy

wyrzekłszy się bezbożności i żądz światowych, rozumnie i sprawiedliwie, i pobożnie żyli na tym świecie, oczekując błogosławionej nadziei i objawienia się chwały wielkiego Boga i Zbawiciela naszego, Jezusa Chrystusa”. Jak widzimy, rozróżnia tu Paweł pierwsze i drugie przyjście. Za pierwsze dzięki czyni; drugiego zaś oczekujemy. Dlatego, jak to nam zostało przekazane, wierzymy i wyznajemy Tego, „który wstąpił do nieba i siedzi po prawicy Ojca. I powtórnie przyjdzie w chwale sądzić żywych i umarłych, a królestwu Jego nie będzie końca”.

Przyjdzie więc z nieba nasz Pan, Jezus Chrystus. Przyjdzie w chwale przy końcu świata, w dniu ostatecznym. Bo nastąpi kres tego świata, a to, co zostało stworzone, będzie odnowione.

//

Z katechez św. Cyryla Jerozolimskiego, biskupa. Tekst z Godziny Czytań I Niedzieli Adwentu.

Papieskie intencje Apostolstwa Modlitwy na 2014/2015 rok

Grudzień

Ogólna: Aby narodziny Odkupiciela przyniosły pokój i nadzieję wszystkim ludziom dobrej woli.

Misyjna: Aby rodzice, przekazując dzieciom cenny dar wiary, byli autentycznymi ewangelizatorami.

Styczeń

Ogólna: Aby ludzie należący do różnych tradycji religijnych i wszyscy ludzie dobrej woli współpracowali w promowaniu pokoju.

Misyjna: Aby w tym roku, poświęconym życiu konsekrowanemu, zakonnicy i zakonnice odnaleźli radość płynącą z naśladowania Chrystusa i gorliwie oddawali się posługiwaniu ubogim.

Luty

Ogólna: Aby więźniowie, a szczególnie młodzi, mieli możliwość ułożenia sobie na nowo godnego życia.

Misyjna: Aby małżonkowie, którzy się rozeszli, znaleźli zrozumienie i wsparcie we wspólnocie chrześcijańskiej.

Informator Katolicki

ik@katolsk.no

Wydawca:

Oslo katolske bispedømme
Akersveien 5
0177 Oslo
tel.: 23 21 95 00
faks: 23 21 95 01

Redaktor:

Karol Michalczuk
Akersveien 5
0177 Oslo

Redakcja:

Nasjonalsjelesorgen

Druk:

Frode Fjellberg AS
Nakład: 35.200 egz.

Wydanie zamknięte: 27.11

Następne wydanie: marzec 2015

Termin nadsyłania materiałów: 10.02

Zdjęcie na okładce: Relikwie św. Olafa w katedrze w Rouen. Fot. s. Dana Benedicta Pawłowicz OP

Cud w Boże Narodzenie

Przeżyłem wiele świąt Bożego Narodzenia i jako misjonarz pracując w różnych krajach doświadczyłem niesamowitej wiary ludzi w Jezusa. Dzielę się z wami opowiadaniem z Kazachstanu, które nauczyło mnie szacunku dla ludzi wydających się tak dalekich, a jakże bliskich Bogu!

«Azja: oto nasze wspólne zadanie na trzecie tysiąclecie!» - napisał św. Jan Paweł II w adhortacji posynodalnej «Ecclesia in Asia», owoc obrad specjalnego Synodu Biskupów poświęconego Azji, który odbył się w 1998 roku. Rok później Ojciec święty ogłosił powstanie Administratury Apostolskiej dla zachodniego Kazachstanu w Atyrau, mającej obszar dwa razy większy niż Polska. Kazachstan, w którym żyje około 120 narodowości, kojarzony jest z zsyłkami, lagrami i wielkimi mrozami. Do dzisiaj wielu jest tam zesłańców z Polski, Ukrainy, Niemiec, Białorusi, Korei. Na terytorium zachodniego Kazachstanu został mianowany administrator apostolski ks. Janusz Kaleta. Wraz z ks. Waldemarem Patulskim przybyli jako pierwsi katolicy kapłani w 1999 roku. Zaczęli poszukiwać ludzi mających jakiegokolwiek korzenie chrześcijańskie. To zadanie okazało się trudnym ponieważ przez kilka miesięcy żyli w hotelu i nie mieli możliwości sprawowania Eucharystii wraz z ludźmi w świątyni. Dowiedzieli się o istnieniu wspólnot narodowościowych, które organizują spotkania w okresie Bożego Narodzenia. Zostali zaproszeni przez Stowarzyszenie Niemców. Po wysłuchaniu przemowy kapłanów, grupka ludzi rozeszła się dość szybko, zostawiając ich nieco z mieszanymi uczuciami.

Trudno było im wtedy wyobrazić sobie, że misja, na którą zostali posłani, powiedzie się, i że przyjdzie taki moment, gdy patrząc na rodzający się w zachodnim Kazachstanie Kościół, można będzie powiedzieć słowa: «Cud Bożej miłości».

Pierwszy taki cud zdarzył się gdy przed świętami Bożego Narodzenia kapłani zostali zaproszeni do jednego mieszkania, gdzie przez wiele lat w ukryciu przed władzami spotykali się ludzie na

Fot. catholic-kazakhstan.org

modlitwę. Ks. bp Janusz Kaleta opowiada: «W pierwszy dzień świąt nieoczekiwanie pojawiła się kobieta, z zawodu lekarz, którą spotkaliśmy wcześniej w Stowarzyszeniu Niemców. Bez wielkich wstępów powiedziała do mnie: «Zaprowadzę księdza do babuszki, którą się opiekuję. Ona ma już ponad 90 lat, jest katoliczką. U niej zbieramy się na modlitwie w każde święta». Przemykając pomiędzy szarymi blokami w chłodny poranek Bożego Narodzenia, dotarliśmy do małego mieszkania sędziwej kobiety, Germiny Minich. Babuszka nie okazała bynajmniej wielkiego entuzjazmu na mój widok, lecz po przywitaniu i przedstawieniu zapytała: «Więc jesteś księdzem? To odmów: «Ojciec nasz» i «Zdrowaś Maryjo». A święta katolickie znasz?» - kontynuowała. Dzięki Bogu zdałem pozytywnie ten egzamin i zostałem zaproszony do grona kilkunastu osób, które zebrały się na modlitwę. W tym dniu była pierwsza Msza św. wraz z ludźmi w tym małym mieszkaniu. I to spotkanie zaliczam właśnie do cudu. Dla mnie ten poranek świąt Bożego Narodzenia był konkretnym tego dowodem. Miałem dla kogo sprawować Eucharystię i przeżywać ze wspólnotą rodzącą się parafii cud Bożego Narodzenia».

W 2002 roku został otwarty pierwszy w tej części Kazachstanu kościół katolicki – kolejny cud! Przygotowywaliśmy się szczególnie na uroczystości Bożego Narodzenia, na które oczekiwało wiele

osób. W przededniu świąt Germina Minich zaprosiła ks. bpa Janusza do siebie, aby ją wyspowiadał i u niej w mieszkaniu odprawił Eucharystię. Po Mszy św. zwróciła się do ks. biskupa i powiedziała: «Widzisz! Jak przyjechałeś nie miałeś gdzie sprawować Mszy św. i modliliśmy się u mnie. Dzisiaj mamy już piękną świątynię, w której będzie pierwsze Boże Narodzenie, ale ja już nie mam sił, aby być razem z wami». Kila dni później ta święta kobieta zmarła. Na jej pogrzebie były czytane słowa z Pisma świętego: «Teraz, o Panie, pozwól odejść swemu słudze w pokoju, według słowa Twojego, Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie, któreś przygotował wobec wszystkich narodów: Światło na oświecenie pogan i chwałę ludu Twego, Izraela».

Dziękuję Bogu za świętych ludzi, dzięki którym «Cud Bożego Narodzenia» dokonywał się przez cały czas nieobecności kapłanów na tej ziemi. To oni dali podwaliny pod Kościół katolicki i byli pierwszymi misjonarzami.

Módlmy się, oczekując przyjścia Jezusa Chrystusa do naszych serc we wspomnienie Jego narodzin, aby coraz więcej ludzi rozpoznało w Nim jedyne Zbawiciela świata!

Niech Was Bóg błogosławi!

//

Caritas Norge 50 lat

11. listopada 2014 roku Caritas Norge obchodził swoją 50-tą rocznicę istnienia. Przez pół wieku działalności ukształtowało się kilka słów kluczowych, które towarzyszą naszej pracy: walka z ubóstwem, uchodźcy, imigracja, integracja, solidarność z uciskanymi na świecie oraz partnerstwo.

Okres powojenny i napływ uchodźców

II wojna światowa pozostawiła po sobie dużą liczbę uchodźców wewnątrz Europy. Wielu ludzi z Bałkanów i terenów Europy Wschodniej postanowiło wycofać się na zachód gdy komunizm przejął władzę na wschodzie. Wśród nich znajdowało się wielu, którzy byli pierwotnie katolikami, dlatego Kościół katolicki w Norwegii zaczął rozglądać się za możliwościami, aby pomóc tym ludziom, których wojna pozbawiła dachu nad głową oraz korzeni.

Był to skromny początek Norsk katolsk flyktningehjelp (Norweska katolicka pomoc uchodźcom). Organizacja ta została utworzona w 1952 roku i cechowały ją chęć zapału i pomoc wolontariuszy. U początków organizacji, jej siłą napędową był ks. Harald Taxt. W samochodzie marki Volkswagen ofiarowanym przez Catholic Relief Services, prowadził on objazdową pomoc duszpasterską jako kapłan dla uchodźców.

Nie upłynęło dużo czasu, aby ta młoda organizacja otrzymała poważne zadania. W 1956 roku przybyło do Norwegii około 1500 węgierskich uchodźców w wyniku rewolucji w tym kraju. Aby móc ich przyjąć i dać pomoc, został utworzony stały sekretariat.

W tym okresie Norsk katolsk flyktningehjelp przeżywał ogromny napływ uchodźców z wielu krajów, którzy pragnęli uzyskać pomoc. Otrzymanie mieszkania i pracy były dwoma głównymi tematami, a organizacja wkładała

Fot. Mieszany

Pierwszy zagraniczny projekt Caritas Norge. Wmurowanie kamienia węgielnego pod budowę szkoły dla pielęgniarek i położnych w Ugandzie

wiele wysiłku w znalezienie pracy dla uchodźców.

Skierowanie na świat

Po tym, jak węgierscy uchodźcy zintegrowali się ze społeczeństwem norweskim, nadszedł czas, aby myśleć i pracować na większą skalę. Europa powoli, jednak pewnie podnosiła się na nogi. W listopadzie 1964 został utworzony Caritas Norge.

W 1967 roku Caritas był organizatorem wspólnej nordyckiej akcji wielkopostnej, w której zbierano fundusze na Ugandę. W sumie zebrano 151 350 koron. W ten sposób organizacja otrzymała odliczenie do ubiegania się o środki publiczne. Z 900 000 koron wsparcia z NORAD (Norweska Agencja Współpracy na rzecz Rozwoju – przyp. red.) została zbudowana w 1968 roku szkoła dla pielęgniarek i położnych w Ugandzie, przy Szpitalu Nsambya w Kampala.

Szkoła została otwarta w styczniu 1969 roku i przyjmowała w swoje szeregi uczniów z terenów całej Ugandy. Szkoła

funkcjonuje w dalszym ciągu kształcąc nowe zastępy pielęgniarzy i pielęgniarek. W latach 70-tych XX wieku Caritas Norge prowadził wiele małych i dużych projektów rozwojowych w Afryce. Wśród najważniejszych projektów w tym dziesięcioleciu należy wymienić utworzenie szkoły rolniczej w Ngelani w Kenii oraz odbudowa po wojnie domowej w Nigerii.

Imigracja i integracja w Norwegii

Mimo skupienia się na działalności międzynarodowej, to jednak praca z imigracją i integracją była jedną z głównych obszarów działalności Caritas Norge. Przez wiele lat Caritas prowadził „Euro-pahjemmet” przy ulicy Fagerborggaten w Oslo. Było to miejsce spotkań dla narodowych grup uchodźców i imigrantów, z dostępem do radia, gramofonu, telewizora, salonu, kawiarni i biblioteki. Lokal był dobrze wykorzystywany i służył jako miejsce spotkań, w którym wiele grup narodowych odnajdywało swoją przynależność i miejsce kontaktu społecznego, którego im wcześniej brakowało.

Między 1975 a 1982 rokiem organizacja prowadziła hospicjum przy ulicy Urtegata 31, w którym udzielano tymczasowego schronienia dla pracowników migrujących, którzy mieli trudności ze znalezieniem własnego mieszkania. Miejsce to mogło przyjąć maksymalnie 80 osób w pokojach jedno- i dwuosobowych. Większość mieszkańców pochodziła z Pakistanu, jednak ponad 20 różnych narodowości znalazło tam schronienie w okresie działalności tego miejsca.

Caritas dzisiaj

Dzisiejsza działalność Caritas opiera się na fundamencie zbudowanym przez minione 50 lat. Cel naszej pracy był i jest taki sam, że każdy człowiek powinien mieć dobre i godne życie. We wszystkim, co robimy na centralnym miejscu stoi zasada partnerstwa, opartego na wzajemnym szacunku, zaufaniu, dobrej woli i długoterminowym zaangażowaniu.

Wysiłek przyjęcia imigrantów kontynuowany jest poprzez Centrum Informacyjne Caritas dla emigrantów zarobkowych, które zostało założone w 2011

Fot. CRS

Dom dziecka w Macao (Chiny), wspierany przez Caritas Norge.

roku. Współpraca z Ugandą, naszym pierwszym partnerem na południu jest nadal kontynuowana. Dodatkowo współpracujemy również z innymi krajami i z jednego kraju w 1968 mamy 15 krajów w 2014 roku.

Jako pięćdziesięcioletnia organizacja znajdujemy się w bardzo pasjonującym okresie. Liczba katolików w Norwegii

nigdy nie była taka duża jak obecnie, a liczba katolickich i niekatolickich jednostek, które chętne są do pomocy ciągle wzrasta. Daje to nam możliwość na rozwinięcie działalności Caritas Norge, aby nadal nieść pomoc dla wielu w Norwegii jak i na całym świecie.

//

St. Olav

ST·OLAV BOKHANDEL

Godziny otwarcia:

Wtorek piątek.: 10 18

Sobota.: 11 18, Niedziela.: 12.30 16

Wigilia: 10 13

Sobota 27.12.: 11 15

Zamknięte od 29.12.14 do 5.1.2015

St Olav bokhandel, Akersveien 14, 0177 Oslo
Tlf.: 23219555. E-MAIL: bokhandel@katolsk.no
Sklep internetowy: www.stolavbok.no

**ZAPRASZAMY
NA PRZEDŚWIĄTECZNE ZAKUPY
WE WSZYSTKIE SOBOTY I NIEDZIELE ADWENTU
DODATKOWE STOISKO NA ZEWNĄTRZ
W PODWÓRKU (w zależności od pogody)**

Mamy duży wybór kalendarzy adwentowych, świec, kartek, ozdób świątecznych, żółbków i oczywiście książki.

Obchody chrztu św. Olafa w Rouen

Św. Olaf przyjął chrzest w francuskim mieście Rouen, a Kościół w Normandii został w ten sposób – jak to pięknie powiedział p. Egil Mogstad – matką chrzestną Kościoła w Norwegii. Było to więc sprawą oczywistą, aby tysięczną rocznicę królewskiego chrztu obchodzić w Rouen.

Uroczystość odbyła się dzięki współpracy norweskich i francuskich katolików, a także środowisk ekumenicznych. Wraz z abp Rouen – Jean Charles Descubes i bp Berntem Eidsvigiem w uroczystościach wzięła udział Helga Haugland Byfuglien, przewodnicząca Konferencji Episkopatu Kościoła Norweskiego, biskup luterański diecezji Nidaros – Tor Singsaas, a także liderzy francuskich Kościołów protestanckich.

Zarówno program religijny jak i kulturalny był bogaty. Głównymi wydarzeniami były sprawowane w katedrze w Rouen ekumeniczne nabożeństwo w sobotę 18. października i uroczysta Msza św. w niedzielę 19. października. Dzięki życzliwości Redakcji St. Olav prezentujemy kilka zdjęć i informacji z tych uroczystości.

Studnia w krypcie pod katedrą w Rouen pobiera wodę ze źródła, z którego mogła również pochodzić woda do chrztu św. Olafa.

Relikwia pochodzi z ramienia św. Olafa z Oslo. Została подарowana przez bp Bernta Eidsviga dla katedry w Rouen w niedzielę 19. października.

Nabożeństwo ekumeniczne z udziałem przedstawicieli Kościoła katolickiego i luterańskiego z Norwegii i Francji

Kamienna tablica upamiętniająca św. Olafa wisi w krypcie katedry w Rouen. Została odsłonięta 18 października i jest darem konserwatora katedry Nidaros we współpracy z Kościołem katolickim i Kościołem norweskim.

Zobowiązujemy się na nowo oddać Bogu, to co należy do Boga

Fragment homilii ks. bp Eidsviga wygłoszonej podczas uroczystej Mszy św. w Rouen 19. października. Ewangelia dnia: Mt 22,15-21: „Oddaj Bogu, co Boskie, a cesarzowi, co cesarskie.”

Ewangelia, którą usłyszeliśmy musiała być dobrze znana przez króla Olafa. Jego podejście do niej nie było takie samo jak nasze, ponieważ on był norweskim cesarzem. Jakich błędów i słabości Olaf by nie miał, widział on ograniczenia monarchy: Nikt nie powinien mu dawać tego, co należy się Bogu. Pod względem moralnym i duchowym okazywał on swoje uniżenie - i chciał się unżyć - władzy sakramentalnej, choć nie był w stanie podążać za zachętą Kościoła do doskonałości. Tak więc nie świętujemy jego doskonałości, ale jego nawrócenie od tego, co sprzeciwia się Bogu. Nawrócenie miało trwały wpływ na jego życie. Jednak zarówno dla królów jak i innych ludzi jest taki sam warunek, a mianowicie, że wszyscy będziemy sądzeni przez Boga według tego, co czynimy a nie z naszych doskonałości.

Olaf w ostateczności pokonał zło poprzez zawierzenia swojego życia

chrześcijańskiej prawdzie, dla jedności Norwegii, aby jego ludzie nie musieli poddawać się bezwzględny rządów obcych. On był pierwszym, jak mi się wydaje, z jedenastu władców europejskich, którzy otrzymali tytuł Rex perpetuus; jego królewski zamysł winien również prowadzić jego następców i dać ludziom bezpieczeństwo. Z pokolenia na pokolenie ludzie uznawali Olafa za odpowiedzialnego monarchę, na nim spoczywała ich odpowiedzialność prawna. Przynajmniej dwóch z naszych królów w tym dwudziestoleciu, Haakon i Olaf, mieli świadomość tego dziedzictwa, zwłaszcza w latach wojny z obcym okupantem.

Norweskie służby monetarne podlegały naturalnie zwierzchnictwu króla, a Olaf bił srebrną monetę z krzyżem po jednej, a swoim wizerunkiem po drugiej stronie.

Symbolika tego jest prosta: krzyż był symbolem naczelnym; król był podwładnym. Krzyż pozostawał znakiem zwycięstwa; władza królewska ograniczona była przez czas. Jest to sprzeczne z instynktami Wikingów, w tym tkwiła ich siła lub słabość, która ograniczała ich moc. Rzymscy cesarze widzieli siebie w boskim blasku, a wszyscy podwładni byli zobowiązani poświęcić się na ołtarzu władcy. Król Olaf ogłosił także

wyższe prawo. Kiedy przyozdobił on monetę krzyżem Chrystusa, zobaczył siebie samego jako poddanego, stojącego pod krzyżem. Chrystus jest tym najpotężniejszym Panem; również król powinien zdać przed nim rachunek, na spowiedzi podczas, gdy ziemskie życie będzie dobiegało końca.

Olaf wiedział dobrze kim jest cesarz. Bez prawa i sprawiedliwego państwa - dla Norwegii oznaczała to władza królewska w ówczesnym czasie - jest po prostu krajem bezprawia i władza sprawowana jest w sposób bezwzględny. Tutaj nic się nie zmieniło. Miliony ludzi w naszych czasach, kierowanych przez władców popadających w samouwielbienie, którzy nie są w stanie brać odpowiedzialności za przestrzeganie praw człowieka i samego prawa w ogóle, nie mówiąc już o Bogu.

Gdy my, pielgrzymi z Norwegii goszczący w Rouen, powracamy do początków naszego Kościoła. To oznaczało nawrócenie od grzechu i zła dla króla Olafa. Wspominamy dzisiaj nasz własny chrzest i zobowiązujemy się na nowo oddać Bogu to co należy do Boga.

*Święty Olafie, módl się za nami.
Wszyscy święci Francji i Norwegii,
módlcie się za nami.*

Synod o rodzinie 2014

- I etap

5.–19. października tego roku spotkało się 183 biskupów i kardynałów na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Ogólnym Synodu Biskupów na temat rodziny, zwołanym przez papieża Franciszka. Ostatnio podobny synod odbył się w 1980 roku, za czasów Jana Pawła II.

Dla nas ludzi świeckich jest to zachęta, że obaj papieże stawiają rodzinę na tak wysokim miejscu a jej zadania i wyzwania czynią przedmiotem wnikliwej analizy.

Przygotowania

Pierwszy raz w historii Watykan rozesał do wszystkich diecezji na świecie kwestionariusz, w którym poproszono o wypowiedź na tematy dotyczące wspólnego pożycia, małżeństwa i rodziny. Następnie oddziały diecezjalne – w Norwegii Dział duszpasterski – wysłały podsumowanie otrzymanych odpowiedzi swoim lokalnym Konferencjom biskupów. Sekretariaty konferencji biskupów połączyły razem odpowiedzi ze swoich diecezji i wysłały je do sekretariatu synodu w Rzymie. Ten przygotował następnie dokument roboczy, który dokładnie naśladował oryginalny kwestionariusz i przedstawiał problematykę nadesłaną przez ludzi. W ten sposób ojcowie synodalni – biskupi i kardynałowie z całego świata – byli w stanie zastanowić się nad każdym pojedynczym pytaniem w oparciu o wszystkie nadesłane odpowiedzi.

Zadaniem nadzwyczajnego synodu było przedstawienie obrazu rodziny i wyzwań duszpasterskich aktywności Kościoła, które mają miejsce w dzisiejszym skomplikowanym świecie. Oprócz biskupów z całego świata papież Franciszek zaprosił małżeństwa ze wszystkich kontynentów, aby przedstawili w zarysie swoje codzienne życie i sytuację lokalną.

Przebieg spraw

Podczas otwarcia papież zachęcił wszystkich uczestników do odważnych przemówień. Raporty grupowe potwierdzają otwarte i pełne treści przemówienia, które miały dobry posłuch. Nawet papież słuchał wszystkiego uważnie, w milczeniu.

W pierwszym tygodniu ojcowie synodalni rozmawiali na temat dokumentu roboczego za zamkniętymi drzwiami. Następnie został opublikowany publicznie pośredni raport (Relatio post disceptationem), rzekomo bez zgody ojców synodalnych i pozornie z wyciętych i wklejonych fragmentów wstępnie nadesłanego materiału. Wszystkie mniejsze grupy dyskusyjne (circuli minores) wyraziły sprzeciw i stwierdziły, że jest on bardzo problematyczny. Wielu kardynałów żałowało publikacji raportu.

Media poświęciły temu raportowi dużo uwagi, ponieważ może on być interpretowany jako zmiana stanowiska Kościoła względem osób rozwiedzionych, które powtórnie zawarły małżeństwo, możliwość przystępowania do sakramentów, procesów odstąpienia i związków par tej samej płci.

W drugim tygodniu ojcowie synodalni zostali podzieleni na grupy językowe, w

których omawiany był raport pośredni i propozycje jego zmian. Podsumowania tych grup są bardzo interesujące. Mówią one, co faktycznie było omawiane i przedstawiają niektóre kwestie sporne. Właściwie nie było w zamyśle ich publikowanie, ale większość zażądała ich upublicznienia, jako przeciwwagę tego, co wniósł opublikowany bez zgody raport pośredni.

Podsumowania grup językowych zaowocowały raportem synodalnym (Relatio Synodi), który nie jest dokumentem ostatecznym, ale dokumentem roboczym dla synodu zwyczajnego o rodzinie, który odbędzie się w 2015 roku. Wszystkie wyniki głosowań zostały przedstawione.

Co się stało? Podsumowanie papieża

Nie jest łatwo podsumować to Nadzwyczajne Zgromadzenie Synodu na temat rodziny. Media przedstawiły przywódców kościelnych niejako skłóconych ze sobą, podzielonych na frakcje i współzawodniczących ze sobą. Jest to prawdopodobnie po części prawda – ludzie Kościoła nie są woli od konfliktów na podłożu różnych kontekstów kulturowych i kierunków teologicznych. Mowa końcowa papieża Franciszka dała jednak wnikliwy opis tego, co się wydarzyło podczas synodu.

Papież opisał synod jako „wspólną pielgrzymkę... którą charakteryzowały chwile szybkiego marszu, aby jak najszybciej osiągnąć cel, chwile zmęczenia, chwile entuzjazmu i zapału.” Była to pielgrzymka, w której silniejsi czuli się zobligowani do pomocy słabszym, doświadczeni prowadzili pozostałych – także poprzez konfrontacje. „A ponieważ była to pielgrzymka ludzi wraz z chwilami pocieszenia były też chwile przycięcia, napięcie i pokus.” Tutaj używa papież ignacjańskiego powiedzenia i wymienia: Pokusa nieprzyjaznej ostrości, to znaczy chęć zamknięcia się w obrębie tego, co napisane (litera) i nie danie się zaskoczyć Bogu, Bogu niespodzianek (duch); Jest to pokusa osób gorliwych, skrupulatnych, opiekuńczych i tak zwanych dziś «tradycjonalistów», – i również intelektualistów.

Co więcej była to „pokusa destruktywnego naiwnego optymizmu, który w imię zwodniczego miłosierdzia opatrjuje rany, nie gojąc ich wcześniej ani nie lecząc, ludzi leczących objawy, ale nie przyczyny i źródło choroby. Jest to pokusa «naiwnych optymistów», ludzi lekkomyślnych a także tak zwanych «progresistów i liberałów».”

Była to „pokusa przemienienia kamieni w chleb, aby przerwać długie, ciężkie i bolesne, a także przemienienia chleba w kamień, by rzucić nim na grzeszników, słabych i chorych...”

Pokusa, aby zejść z krzyża, aby zadowolić ludzi, a trwania na nim, żeby wypełnić wolę Ojca; pochylenia się przed duchem tego świata, zamiast go oczyścić i nagiać do Ducha Bożego. Ponadto pokusa zaniedbywania «depozytu wiary,» uważając siebie nie za stróżów wiary, ale właścicieli i posiadaczy lub, z drugiej strony, pokusa, ignorowania rzeczywistości używając języka pedantycznego i słownictwa wyszlifowanego, by powiedzieć wiele rzeczy i nic nie mówić!

Papież mówi dalej: „pokusy nie powinny nas przerażać ani też konsternować, a tym bardziej zniechęcać, bo żaden uczeń nie jest większy od swego mistrza; jeśli więc Jezus był kuszony – a nawet wręcz nazwany Belzebubem – to Jego uczniowie nie powinni spodziewać

lepszego traktowania.” Papież mówi, że byłby bardziej zaniepokojony fałszy-

wą zgodą na wszystko niż pokusami i ożywionymi dyskusjami, tym „poruszeniem duchów.” On ceni sobie wszystkie wystąpienia pełne wiary, gorliwości, mądrości, szczerości i otwartości. Nigdy nie zostały podważone fundamentalne prawdy dotyczące sakramentu małżeństwa: nierozzerwalność, jedność, wierność i otwartość na życie.

Biskupi w zagorzałej dyskusji ukazują Kościół usiłujący być wierny swemu Oblubieńcowi i Jego nauczaniu, który ma drzwi otwarte na oścież, by przyjmować potrzebujących, skruszonych, a nie tylko sprawiedliwych lub tych, którzy myślą, że są doskonali. „A kiedy Kościół, w różnych swoich charyzmatkach wyraża się w komunii, nie może się mylić: to jest piękno i moc „sensus fidei”, tego nadprzyrodzonego zmysłu wiary, który jest dany przez Ducha Świętego, abyśmy razem mogli wszyscy wejść w istotę Ewangelii i nauczyć się naśladować Jezusa w naszym życiu.” Kwestie sporne nie mogą być postrzegane jako źródło nieporozumień i kontrowersji, jak chciały to przedstawić media, ale trzeba wszystkie te sprawy przeżywać ze spokojem, pokojem wewnętrznym, także dlatego, że Synod przebiega z Piotrem i pod kierunkiem Piotra, a obecność papieża jest gwarancją jedności Kościoła.

Co zaproponował Synod?

Nauczanie Kościoła na temat małżeństwa i rodziny jest silnie zakorzenione w Piśmie świętym oraz Tradycji i raport synodalny napisany jest świeżym i nowym językiem, z głębokim uznaniem ogromnych wysiłków jakie wkładają małżonkowie i rodziny w radościach i smutkach.

Synod jest zdania, że rodziny katolickie z racji łaski sakramentu małżeństwa wezwane są do brania aktywnego udziału we wszystkich inicjatywach duszpasterskich dla rodzin. Pragnie odnowy formacji kapłanów i świeckich pracowników zaangażowanych w pracę duszpasterską wśród rodzin (Relatio Synodi 37) i proponuje odnowione i pogłębienie przygotowania do małżeństwa (Relatio Synodi 39). Ojcowie synodalni wskazują na potrzebę tworzenia „wyspecjalizowanych ośrodków konsultacyjnych” w diecezjach, które mogą pomóc w pojednaniu i mediacjach między rodzinami będącymi w konflikcie, i zwracają szczególną uwagę na dzieci obciążone urazami po rozpadzie rodziny.

Jest małym rozczarowaniem, że nie wspomniano nic na temat problemu biologicznego rodzicielstwa lub praw dziecka w odniesieniu do planowania rodziny przez dorosłych, którzy odbierają dziecko matce lub ojcu (matka zastępcza, sztuczne zapłodnienie). Jedyne grupą, która zwróciła uwagę na ten temat była grupa jez. włoskiego Italicus A, której przewodniczył kard. Fernando Filoni i abp. Edoardo Menichelli.

Zakończenie i znak jedności

Mimo różnicy poglądów podczas obrad raport pokazuje ogromną chęć do porozumienia. Prawdopodobnie jest to największy cud. Zarówno ci, którzy powoływali się na prawdy wiary, jak i ci, którzy byli za miłosierdziem, doszli do wzajemnego porozumienia i zgodzili się na wiarę z miłosierdziem (por. Benedykt XVI, Caritas in veritate). Pojęcia «miłosierdzie» i «wiara» są cały czas aktualne. jedno z najpiękniejszych zdań tego raportu mówi: „Orędzie chrześcijańskie zawsze zawiera w sobie rzeczywistość i dynamikę miłosierdzia i prawdy, które zbiegają się w Chrystusie.” (nr 11) Temu udało się sprostać przez ojców synodalnych i to dobrze wróży na przyszłoroczne Zgromadzenie Ogólne Zwyczajnego Synodu Biskupów.

Refleksje zawarte w raporcie końcowym mają zostać omówione w lokalnych diecezjach do przyszłorocznego Synodu Biskupów, który zajmie się misją i powołaniem rodziny w Kościele i świecie współczesnym. Raport konkluduje: „Nie chodzi o podjęte już decyzje ani o łatwe perspektywy. Jednakże kolejalna droga biskupów i włączenie całego ludu Bożego pod działaniem Ducha Świętego, wpatrując się we wzorzec Świętej Rodziny, będą mogły doprowadzić nas do znalezienia dróg prawdy i miłosierdzia dla wszystkich.” (nr 62).

//

Szczegółową relację z Nadzwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów oraz raport końcowy: „Relatio Synodi” można przeczytać na stronie Konferencji Episkopatu Polski

<http://episkopat.pl/>

Caritas na Konferencji Episkopatu Krajów Nordyckich

Nordyckie organizacje Caritas wzięły niedawno udział w Konferencji Episkopatu Krajów Nordyckich, która odbywała się w Turku w Finlandii. Na porządku dziennym rozpatrywane były kwestie związane z równouprawnieniem kobiet oraz sytuacja w Iraku i Syrii.

We wrześniu Caritas Norge wraz z pozostałymi nordyckimi organizacjami Caritas był obecny na jesiennym spotkaniu Komisji Episkopatu. Temat stanowiącym przedmiot obrad był następujący: w jaki sposób można prowadzić działalność charytatywną aby była bardziej skuteczna w zwalczaniu ubóstwa i niesprawiedliwości w krajach nordyckich i na całym świecie.

Apel dla uchodźców z Syrii i Iraku

Kwestie związane z migracją, w szczególności sytuacja osób w Iraku i Syrii była wzięta pod uwagę podczas spotkania. Papież Franciszek wyraził głębokie zaniepokojenie wobec przemocy i kryzys humanitarny na Bliskim Wschodzie, podkreślając wysiłki i wkład Caritas w pomoc ofiarom, niezależnie od ich przynależności etnicznej i religijnej. Obecnie miliony ludzi pilnie potrzebuje ochrony i pomocy w wyniku wojny domowej w Syrii i odniesionych obrażeń ze strony organizacji terrorystycznej Państwo Islamskie (IS) w Iraku. W samej Syrii zostało zabitych ponad 160 000 ludzi, a 6 milionów zostało wysiedlonych ze swoich domów. W Iraku, chrześcijanie, jazydzi i inne mniejszości były w ostatnim czasie poddane wielu poważnym

Fot. Caritas

Przedstawiciele Caritas podczas spotkania Konferencji Episkopatu Krajów Nordyckich w Turku, Finlandia

atakami ze strony grupy terrorystycznej IS, a wiele setek tysięcy zostało przesiedlonych.

Już po zakończeniu jesiennego spotkania biskupi wystąpili z ważnym apelem do władz krajów nordyckich, w którym proszą aby kraje te zwiększyły fundusze na pomoc organizacjom charytatywnym w Iraku i Syrii, aby móc przyjmować uchodźców. Caritas podkreślił, że Kościół powinien być siłą napędową dla władz krajów nordyckich, aby azyl i ochrona była dostępna dla tych, którzy jej potrzebują.

Równość kobiet oraz zmniejszenie ubóstwa

Nordyckie organizacje Caritas wyszły również z inicjatywą zwrócenia większej uwagi na kobiety oraz na walkę z ubóstwem. Dziś kobiety i dziewczęta stanowią 70% ubogich całego świata, a dwie trzecie analfabetów na świecie są rodzaju żeńskiego. Jena na trzy

kobiety doświadcza w życiu przemocy, co hamuje zarówno ich własny jak i rozwój całego społeczeństwa. Podczas Konferencji została więc przygotowana propozycja, w jaki sposób sieć organizacji Caritas może współdziałać na rzecz kobiet w celu poprawy dostępu do edukacji, ich rozwoju ekonomicznego i ochrony przed przemocą. Biskupi byli zgodni z nordyckimi organizacjami Caritas co do potrzeby równości mężczyzn i kobiet w walce z ubóstwem. W tym kontekście został mocno podkreślony dostęp do edukacji dla dziewcząt. Biskupi stwierdzili, że mają nadzieję, iż kobiety w coraz większym stopniu będą miały możliwość własnego utrzymania się, zgodnie z nauką społeczną Kościoła. Caritas Norge bardzo ceni sobie bliską współpracę z biskupami i Kościołem oraz wielkie wsparcie jakie otrzymał, aby móc dalej kontynuować pracę na rzecz kobiet, biednych i marginalizowanych grup w krajach rozwijających się.

//

Rejestracja do Kościoła katolickiego w Norwegii

Podajemy kilka możliwych sposobów rejestracji:

* wypełnij zamieszczony na następnej stronie formularz i oddaj go księdzu lub w biurze parafialnym

* na stronie internetowej: https://www.katolsk.no/personnummer_pl.php (strona w jęz. polskim)

* wyślij wiadomość e-mail na adres: personnummer@katolsk.no

(podając takie same dane jak na formularzu rejestracyjnym znajdującym się na następnej stronie)

Dzieci urodzone w Norwegii a ochrzczone w Polsce
trzeba także rejestrować w Norwegii.

Dopiero przyjechałeś do Norwegii?
A może właśnie zmieniłeś adres zamieszkania?
Poinformuj nas o tym.

Zmiana adresu zamieszkania w Norwegii

Wraz z szybko rosnącą liczbą zarejestrowanych katolików na terenie diecezji Oslo, którzy regularnie otrzymują od nas pocztę, zwiększa się również ilość zwrotów czasopism wysyłanych zarówno przez Kurie jak i przez lokalne parafie. Aby jak najlepiej zarządzać dostępnymi zasobami, które są w posiadaniu Kościoła, ważne jest aby katolicy oraz inne osoby, które regularnie otrzymują korespondencję od nas, powiadomiły o zmianie swojego adresu jak najszybciej po zaistnieniu tego faktu. Można to zrobić wysyłając wiadomość na adres: adresseforandring@katolsk.no lub wypełniając zamieszczony na następnej stronie formularz.

Nie ma dodatkowo potrzeby wysyłania zgłoszenia zmiany adresu do parafii, na terenie której mieszkamy. Wszystkie parafie, poszczególne wspólnoty i organizacje kościelne z terenu całej diecezji, czasopisma St. Olav, Informator Katolicki, a także czasopisma parafialne itp., używają tej samej listy adresowej.

Chcemy mieć możliwie najlepszy obraz wszystkich katolików
mieszkających na terenie naszych parafii.

FORMULARZ REJESTRACYJNY DO KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO W NORWEGII

REGISTRERING AV KATOLIKKER I NORGE

Nazwisko / Etternavn	*	Imiona / Fornavn og mellomnavn	*
Adres w Norwegii / Adresse i Norge		Kod pocztowy/ Miejscowość Postnummer / Sted	

	Dzień / Dag	Miesiąc / Måned	Rok / År	Norweski numer personalny / Personnummer
Data urodzenia / Fødselsdato	*	*	*	*
Kraj urodzenia / Fødeland			Telefon	
Adres e-mail / E-post				

WSPÓŁMAŁŻONEK / EKTEFELLE

Nazwisko / Etternavn		Imiona / Fornavn og mellomnavn	
	Dzień / Dag	Miesiąc / Måned	Rok / År
Data urodzenia / Fødselsdato			
Kraj urodzenia / Fødeland			Telefon
Adres e-mail / E-post			

DZIECI / BARN

Imię / Navn	Data urodzenia / Fødselsdato	Norweski numer personalny / Personnummer	Kraj urodzenia / Fødeland
1.			
2.			
3.			
4.			

UWAGA! Pola oznaczone gwiazdką (*) są obowiązkowe do wypełnienia.

Rejestracja katolików w Diecezji Oslo

Przedstawiciele Kurii diecezjalnej w Oslo (OKB) w momencie pisania tego tekstu są w dialogu z Wojewodą Oslo i Akershus, dotyczącym diecezjalnych procedur rejestracji nowych członków, w związku z tym, że Fri Tanke, organ organizacji Humanetisk Forbund oraz dziennik Dagbladet w krytyczny sposób wypowiedziały się na temat diecezjalnych procedur rejestracji.

W komunikacie prasowym z dnia 21. października biskup Bern Eidsvåg odpowiada w taki sposób:

„W świetle nasilającej się w ciągu ostatnich lat imigracji, głównie z krajów katolickich, nie ma wątpliwości, że było to ogromnym wyzwaniem, aby osiąść informacje na temat wszystkich katolików w Norwegii, w celu zapewnienia im dostępu do sakramentów i posługi duszpasterskiej, do których mają prawo. Kościół katolicki jest międzynarodową wspólnotą wiary, do której członkowie przynależą na podstawie chrztu, gdzie prawa i obowiązki jako katolika obowiązują niezależnie od kraju w jakim przebywają. W ostatnich latach ogromnego wzrostu, który sprawił, że zasoby Kościoła zostały rozciągnięte do najwyższych granic, zdaję sobie sprawę, że mogło to być przyczyną osłabienia naszych praktyk, gdzie pojedyncze osoby zostały błędnie zarejestrowane jako członkowie Kościoła katolickiego. Fakt ten jest godny ubolewania. Tam, gdzie zaistniał błąd – i ewentualnie może się ponownie pojawić – zapewniam, że zostało to i zostanie poprawione, jak tylko się o tym dowiemy. Nie ma też wątpliwości, że w Norwegii mieszka więcej katolików, niż mamy w naszym rejestrze.

Fot. Wikimedia Commons

Chcemy również, aby nasze procedury były zgodne z prawem norweskim i chcemy współpracować z władzami w celu zapewnienia tego.”

W ramach włożonych wysiłków w celu zapewnienia procedur rejestracji członków w Diecezji Oslo, 31. października 2014 roku, biskup podpisał „Ogólne

wytyczne w sprawie rejestracji członków w Diecezji Oslo jako podstawy do finansowania ze środków publicznych”. Wytyczne te zostały również wysłane do Wojewody i do tych wszystkich, którzy odpowiedzialni są za rejestrację katolików w Diecezji.

Ogólne wytyczne brzmią następująco:

Ogólne wytyczne w sprawie rejestracji członków w Diecezji Oslo jako podstawy do finansowania ze środków publicznych

Według wewnętrznych przepisów Kościoła katolickiego definiuje się członkostwo w nim poprzez chrzest, katechumenat lub im równoważne, a prawa i obowiązki członków jako katolików obowiązują niezależnie od kraju w jakim przebywają.

W Norwegii przydzielane są dotacje państwowe dla wspólnot religijnych na podstawie ilości członków danej wspólnoty religijnej, pomnożonej przez

kwotę dotacji, która obowiązuje w państwie i poszczególnych gminach w danym roku. Stawka dotacji stanowi proporcjonalną część tego, co przeznaczone jest w budżecie dla Kościoła norweskiego.

Przepisy podane są w Prawie o wspólnotach wyznaniowych (ustawa nr 25/1969) oraz w przepisach wydanych na jej podstawie.

Duchowni z racji swojej funkcji są upoważnieni do wprowadzania nowych członków do rejestru diecezjalnego.

Inne osoby związane z Diecezją mogą wprowadzać nowe osoby jako członków na podstawie upoważnienia wydanego przez biskupa.

Wprowadzenie nowych członków do Diecezji Oslo odbywa się według następujących warunków:

1. Tylko osoby, które są norwesкими obywatelami lub rezydentami w Norwegii mogą być wprowadzone w rejestr członków Diecezji Oslo w odniesieniu do wniosku o dotacje rządowe, por. Prawo o wspólnotach wyznaniowych § 7.

2. Tylko osoby, które nie są wcześniej zarejestrowane jako członkowie innej wspólnoty religijnej w Norwegii, można wprowadzić jako członków Diecezji Oslo, por. Prawo o wspólnotach wyznaniowych § 8. Wymaganie kopii świadectwa wyrejestrowania się nie jest dozwolone, toteż kontrola musi być oparta na informacji od danej osoby.

3. Dziecko dwóch katolickich rodziców rejestruje się jako członka do momentu chrztu. Dziecko niezamężnej katolickiej matki traktowane jest jako członek do momentu chrztu lub

informacji od matki, że dziecko nie będzie należeć do Kościoła katolickiego. Dziecko, które nie było ochrzczone, przestaje przynależać w momencie ukończenia 15 roku życia.

4. Katolicy, którzy przyjadą do Norwegii z innego kraju nie są liczeni jako nowi członkowie Kościoła katolickiego, ponieważ są oni już członkami Kościoła. Muszą oni wykazać swoją przynależność katolicką i wyrazić zgodę na zarejestrowanie się w Diecezji Oslo.

5. Zgoda może być udzielona w następujący sposób:

Poprzez pisemne zgłoszenie.

Poprzez osobisty kontakt.

Przez Internet lub telefon.

Przekazanie pewnej wiadomości w inny sposób.

6. Przy rejestracji nowych członków w Diecezji Oslo zostanie wydane zaświadczenie zgodnie z obowiązującymi w danym momencie przepisami prawa lub przepisów szczegółowych. Zaświadczenie musi być podpisane przez duchownego lub inną specjalnie upoważnioną osobę. Zaświadczenie zostanie zarchiwizowane przez Diecezję Oslo a kopia zostanie przekazana zainteresowanej osobie lub wysłana na podany podczas rejestracji adres w kopercie zwrotnej z adresem nadawcy.

W komunikacie prasowym z 3. listopada 2014 roku biskup Eidsvig mówi, że dzięki wewnętrznej kontroli prawnej „zdaliśmy sobie sprawę z błędów popełnionych w procedurach w odniesieniu do pisemnego potwierdzenia rejestracji. W związku z tym błędem, wysłaliśmy obecnie list do wszystkich, którzy zostali zarejestrowani od 2010 roku aż do dnia dzisiejszego. (...) Przypominamy jednocześnie, że wszystkie zarejestrowane domostwa otrzymały w tym czasie pocztą od pięciu do sześciu czasopism rocznie, zaadresowanych osobiście do osób tam mieszkających, jak również szereg listów odnoszących się do różnych kampanii i ofert. Chcemy niniejszym uściślić i zapewnić, że nie było naszym zamiarem, wiązanie z Kościołem osób, które nie są

katolikami albo z innych powodów nie chcą widnieć w naszym rejestrze. Osoby te chcielibyśmy najmocniej przeprosić i zapewnić, że robimy wszystko, co w naszej mocy, aby naprawić błędy rejestracji, które zostały popełnione.”

Biskup kontynuuje:

„W czasie, gdy nasze możliwości wystawiane są na próbę ze wszystkich stron, między innymi poprzez pełne kościoły i ludzi potrzebujących socjalnego i duszpasterskiego wsparcia, robimy co w naszej mocy, aby im służyć i wychodzić naprzeciw ich potrzebom.

Pragniemy również zaznaczyć, że błędy związane z rejestracją we wspólnotach

religijnych występują także w odwrotnym kierunku. Już szybkie i pobieżne rozeznanie wśród najbliższych współpracowników biskupa wykazało, że 10 osób doświadczyło sytuacji błędnej rejestracji do innej wspólnoty religijnej - między innymi sam siebie podpisywany.”

Więcej informacji w tej sprawie zostanie podane, gdy dialog prowadzony przez Wojewodę z przedstawicielami Kurii diecezjalnej w Oslo zakończy się konkluzją.

//

Wymiana

do współpracy, rozwoju i nadziei

Norges Unge Katolikker (organizacja Norwescy Młodzi Katolicy) rozpoczęła projekt wymiany z Caritas w Hondurasie. Dójka młodych delegatów z Hondurasu i dwójka z Norwegii będzie razem współpracować przez osiem miesięcy, aby lepiej poznać się ze swoimi organizacjami, a także zobaczyć w jaki sposób mogą uczyć się od siebie nawzajem.

Delegaci przebywali razem w Norwegii od sierpnia i wyjeżdżają do Hondurasu w grudniu. Nam udało się z porozmawiać z tymi młodymi ludźmi, aby lepiej zapoznać się z projektem.

Czy możecie opisać na wstępie czego dotyczy ten projekt wymiany?

Mathias Ledum (19 lat): Najszerzy obszar, na którym się skupiamy w projekcie, to wymiana doświadczeń związanych z naszymi organizacjami. Chcemy się przyjrzeć czego możemy nauczyć się od siebie nawzajem w odniesieniu do form współpracy, struktury organizacyjnej i szkoleń dla liderów młodzieżowych. Celem projektu jest zwiększenie udziału w życiu społecznym i politycznym wśród młodych ludzi, zarówno w Norwegii i w Hondurasie.

Dlaczego chcieliście wziąć udział w tym konkretnym projekcie?

Mathias: Powinienem mieć rok przerwy zanim rozpocznę naukę na uniwersytecie i chciałem spożytkować ten czas na coś konstruktywnego. Interesuję się ludźmi i polityką, myślę więc, że projekt ten będzie bardzo interesujący!

Bao Hieu Kevin Nguyen (22 lata): Ja nie miałem tego w ogóle w swoich planach, ponieważ odbyłem już swój wolny rok. Ale kiedy NUK skontaktował się ze mną, ponieważ osoba, która oryginalnie miała wziąć udział w projekcie wycofała się, pomyślałem, że powinienem złożyć wniosek. Uwielbiam podróżować

Od lewej: p. Khiem Duc Nguyen, Diego Nunez, Mathias Ledum, Hilda Caceres, Bao Hieu Kevin Nguyen

i kocham NUK, więc jest to dobra kombinacja dla mnie.

Diego Nunez (23 lata): W Hondurasie jest dużo cierpienia. Nastolatki, które umierają na ulicy, dzieci nie umiejące pisać i czytać. Zaangażowałem się w ten projekt, aby pomóc tym młodym. Poza tym chcę dowiedzieć się czegoś o nowej organizacji i zobaczyć jak wygląda jej struktura i działanie. Znaczna część naszej pracy nie jest tak dobrze zorganizowana, więc myślę, że możemy się wiele nauczyć od NUK.

Hilda Caceres (24 lata): Po tym jak szukałam pracy w ciągu ostatniego roku, dowiedziałam się o tym projekcie. Wydaje mi się on bardzo interesujący, chociaż na początku byłam trochę niepewna, co by się stało jeśli wezmę udział w projekcie i w tym samym czasie otrzymam propozycję pracy w Hondurasie? Decyzję pozostawiłam Bogu. Chcę pracować jako prawnik dla młodych, dlatego uważam że ten projekt może dostarczyć mi wiele odpowiedniego doświadczenia.

Hilda i Diego, wy byliście na naszym dorocznym zjeździe krajowym

(Landsmøte) i mieliście okazję zobaczyć trochę jak my tutaj pracujemy. Jakie odnieśliście wrażenie na temat naszej organizacji do tej pory?

Diego: Pierwsze wrażenie było Wow, organizacja jest bardzo dobrze zorganizowana! Każdy miał swoją własną teczkę z dokumentami prowadzonych spraw, bardzo jasne i przejrzyste wytyczne dotyczące wyboru lidera i innych rzeczy. Łatwo jest zobaczyć nad czym pracujecie.

Hilda: Ekscytujące, że to naprawdę młodzi ludzie, którzy sami decydują. Był tam obecny p. Khiem, ale nie miał on ani razu prawa głosu. Jest to zarówno fajne jak i dziwne, że księża nie mogą decydować w większym stopniu. W Hondurasie ostatnie słowo należy do kapłanów.

Diego: Jest to imponujące, że tak młode osoby, w wieku nawet 16 lat biorą udział w podejmowaniu tak ważnych decyzjach. W naszych zjazdach krajowych większość ma co najmniej 22 lata. To samo odnosi się do grupy rządzącej.

Co było najbardziej ekscytującym wydar-

zeniem do tej pory?

Bao Hieu: Myślę, że bardzo pouczające było odbycie kursu organizowanego przez Korpus Pokoju z młodzieżą z całego świata.

Mathias: Tak, było to bardzo interesujące. Na obozie organizowanym przez LNU (Landsrådet for Norges Barne- og Ungdomsorganisasjoner) było nas jeszcze mniej niż na kursie z Korpusu Pokoju, dzięki czemu mogliśmy się zżyć ze sobą. Jest to tak inspirujące, że młodzież z całego świata może współpracować ze sobą, jak również nauczyć się wiele od siebie. Mimo, że prowadzimy tak bardzo różne projekty i mamy różne organizacje, czuliśmy jednak, że zrobiliśmy dużo tego samego. Rozumieliśmy się.

Diego: To było dobre i zabawne doświadczenie, że można spędzać wolny czas i dobrze się bawić w obecności księdza. Spędzaliśmy dużo czasu z p. Khiem poza pracą a także kiedy byliśmy na tygodniowym wyjeździe z nim.

Hilda: Trudno powiedzieć, bo ja doświadczam nowych rzeczy każdego dnia! Ale jedna mała rzecz, a mianowicie wyjście z domu do miasta późnym wieczorem była niesamowitym wydarzeniem. Ponieważ nie mogę tego nigdy zrobić w domu. Może wygląda to na nic specjalnego, ale jest to niesamowite.

Jak mieszka się wam w Norwegii? Za czym tęsknicie i co się wam tutaj podoba?

Hilda: Było łatwo dopasować się do życia tutaj. Przede wszystkim dlatego, że jest tutaj tak bezpiecznie. Czujemy się wolni. Nie musimy się martwić przez cały czas, że coś może się stać. Jednak tęsknię bardzo za ciepłym klimatem Hondurasu i otwartością na ludzi. Tam ludzie witają się z tobą w autobusie i uśmiechają się do ciebie na ulicy.

Diego: Brakuje mi tego, że słońce faktycznie rozgrzewa a nie tylko świeci. Jest tu dość zimno. Ludzie mówili że było lato, ale ja tego nie umiem zrozumieć. Ja marznę tutaj! Nigdy wcześniej nie widziałem pary wydobywającej się z ust. Proszę sobie wyobrazić, że jest tutaj tak zimno iż mogę zobaczyć mój własny oddech! Powoli moje ciało przyzwyczaja się do tego. Nie mogę doczekać się zimy i śniegu.

Hilda: Język stanowi także duże wyzwanie. Jesteśmy bardzo zmęczeni słuchaniem całymi dniami norweskiego i angielskiego.

Bao Hieu i Mathias, co was cieszy w tej podróży do Hondurasu?

Bao Hieu: Liczę na poznanie nowej kultury. Będzie również fascynujące spotkać się z młodymi ludźmi i zobaczyć jak oni tam pracują. Jednak myślę często o tym, że jest tam wiele przemocy i przestępczości. Na szczęście Hilda i Diego będą z nami!

Mathias: Mieszkałem przez rok w Ameryce Południowej i znam już kulturę i bardzo ją lubię. Więc nie mogę już się doczekać aby tam wrócić! Będzie interesujące aby zobaczyć w jaki sposób młodzi ludzie i Caritas działają na rzecz zapobiegania przemocy. I czekamy na poznanie rodzin Hildy i Diego - oni są bardzo fajni.

Hilda dodaje na sam koniec:

Zdaję sobie sprawę, że to co my teraz robimy nie pomoże cierpiącym ludziom bezpośrednio. Ale myślę, że to czego się tutaj uczymy może nam pomóc w jaki sposób mamy organizować pracę u siebie. Jestem bardzo wdzięczna, że NUK wybrał nas do współpracy! I że NUK wybrał wsparcie Hondurasu w przyszłorocznej Akcji Adwentowej. Jest to bardzo poruszające, że ludzie z tak daleka angażują się, aby pomóc naszemu cierpiącemu krajowi.

//

Zestarzyć się w Norwegii gdzie pochodzi się z Polski?

Chcesz wziąć udział w projekcie badawczym na ten temat?

- Jesteś osobą urodzoną w Polsce?
- Czy mieszkasz i pracujesz w Norwegii od jakiegoś czasu?
- Jesteś na emeryturze i planujesz ten czas spędzić w Norwegii?
- Czy masz ochotę poświęcić trochę swojego czasu, aby opowiedzieć swoją historię jednemu z badaczy?

Może więc jesteś osobą zainteresowaną, która chce wziąć udział w projekcie badawczym: „Transnarodowe starzenie się w Norwegii”.

Projekt badawczy przeprowadzany jest przeze mnie – Katrine Mellingen Bjerke. Pracuję jako stypendystka studiów doktoranckich na Wydziale socjologii Uniwersytetu w Bergen.

Katrine Mellingen Bjerke

Fot. Colourbox

Projekt ten jest o tym, jak ludzie pochodzący z Polski i Pakistanu, którzy mieszkali i pracowali w Norwegii przez wiele lat, i którzy obecnie są na emeryturze, patrzą na życie starzejąc się w Norwegii. Państwo opiekuńcze jest centralną instytucją w norweskim życiu społecznym i kulturalnym. Jestem szczególnie zainteresowana, aby dowiedzieć się więcej o tym, jak ludzie pochodzący z krajów innych niż Norwegia, doświadczają tutaj spotkania z państwem opiekuńczym (np. opieka w domu, wybór opiekuna, zasiłek opiekuńczy, osoba do towarzystwa i spędzania wolnego czasu, alarm bezpieczeństwa, dostarczanie żywności itp.)

Informacje pojawiające się w mediach i opisujące osoby pochodzące z innych krajów, są bardzo często jednostronne i stereotypowe, zakorzenione w schematach i uprzedzeniach, opisujących jacy są ludzie z danych grup narodowościowych. Poprzez wywiady biograficzne, wnikając w doświadczenia poszczególnych osób przybywających z Polski do Norwegii, spotykających się tutaj z życiem zawodowym, przeżywających relacje rodzinne i perspektywy spędzenia wieku emerytalnego, staram się wyeliminować to jednostronne spojrzenie i stereotypy.

Jeżeli jest to interesujące również dla Ciebie i chcesz Państwo porozmawiać na ten temat lub mają jakiegokolwiek pytania dotyczące projektu, proszę o kontakt ze mną – Katrine Mellingen Bjerke: katrine.bjerke@sos.uib.no, lub telefonicznie: 924 68 387 / 55 58 48 41.

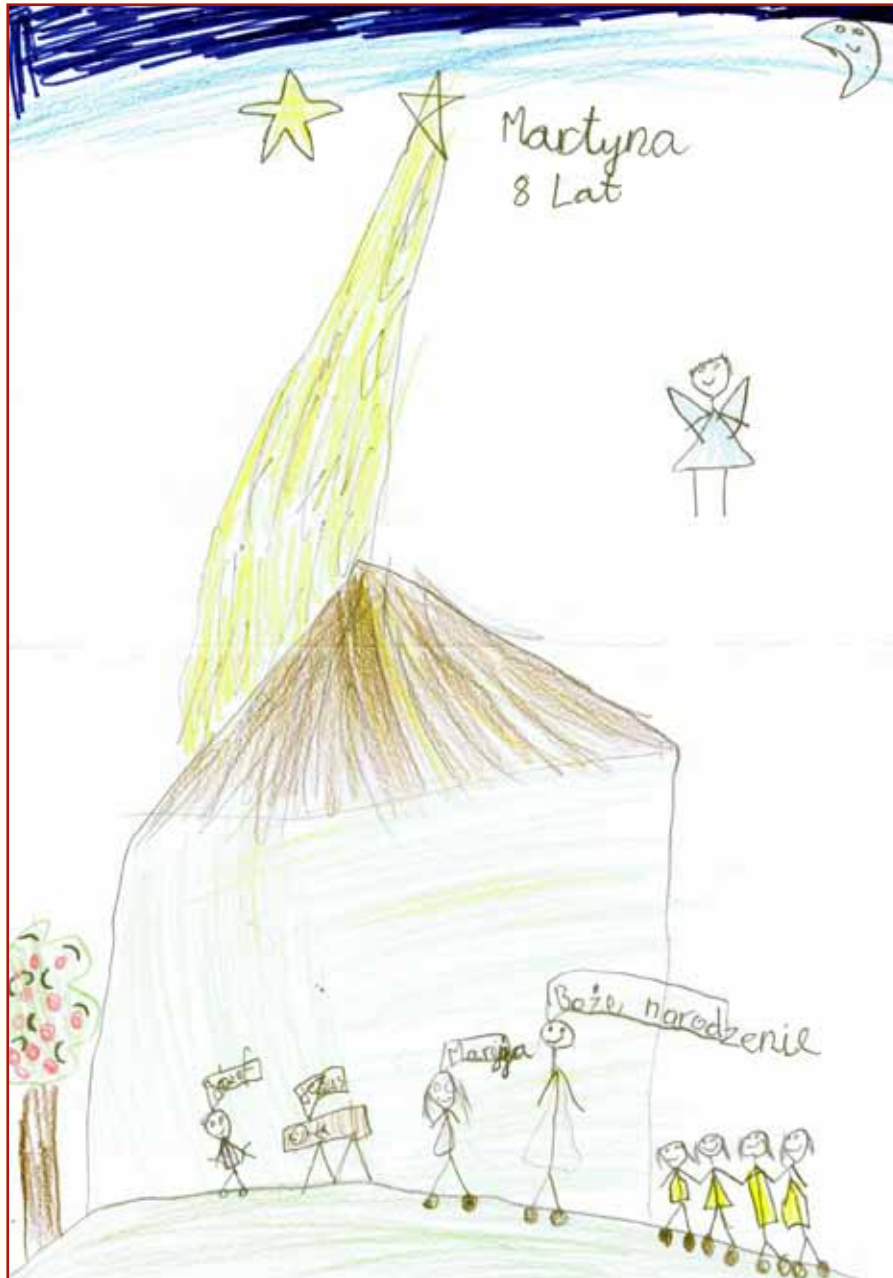
Udzielę odpowiedzi na wszystkie pytania związane z ewentualnym udziałem w projekcie. Jako podziękowanie za udział, każda z osób otrzyma kartę podarunkową o wartości 100 kr.

Informacje uzyskane podczas wywiadu są anonimowe i nie będzie możliwości identyfikacji uczestników w publikacji po zakończeniu projektu.

Dla osób, które nie posługują się biegle jęz. norweskim będzie możliwość skorzystania z darmowego tłumacza. Wywiady będą się odbywały w dogodnym dla Państwa miejscu, które Państwo sami wybiorą.

//

Vinnerne av tegnekonkurransen er *Martyna (8) og Maja (10). Gratulerer!*

Bli med på
tegnekon-
kurransen du
også!

Tegn noe du
tenker på
når du hører:
VINTER

Send til redaksjonen
innen 10. februar.

Husk navn og alder.

Vinneren av tegne-
konkurransen får
sin tegning trykket i
neste nummer.

ADRESSE:
INFORMATOR KATOLICKI
AKERSVEIEN 5
0177 OSLO

Zwycięzcami konkursu rysunkowego są: *Martyna (8) i Maja (10). Gratulujemy!*

**Weź udział w
konkursie
rysunkowym**

**Narysuj, co
kojarzy się
Tobie ze
słowem: **ZIMA****

Wyślij do redakcji
do 10. lutego.

Pamiętaj, aby podać
imię i wiek.

Najładniejsze prace
zostaną wydrukowane
w kolejnym numerze.

ADRES:
INFORMATOR KATOLICKI
AKERSVEIEN 5
0177 OSLO

Słowo stało się ciałem

Boże Narodzenie to najprawdopodobniej najbardziej ukochane i bogate w tradycje chrześcijańskie święto w naszym zakątku świata. Dla wielu stało się równie cenioną tradycją używanie poszczególnych tygodni adwentu do głębszego poszukiwania w nadchodzącym świątecznym przesłaniu. Duchowe dziedzictwo Karmelu może nam pomóc w szukaniu.

«Była światłość prawdziwa (. . .) na świat przychodzi (. . .), lecz świat Go nie poznał» (J 1,9). Te słowa Prologu Janowego, które słyszymy wygłaszane w każde Boże Narodzenie, są jednym z najważniejszych kluczy do bożonarodzeniowej tajemnicy w naszym życiu. Ponieważ wcielenie jest trwałą rzeczywistością, ważne jest, abyśmy rozpoznali Boga w drugim człowieku. Zarówno pasterze jak i Mędrcy ze wschodu 2000 lat temu, tak i dla nas dziś, rozchodzą się mianowicie o wiarę, która pozwala nam patrzeć prosto w samo centrum rzeczywistości, bez błąkania się na zewnątrz.

Jest to codzienne wyzwanie. Jezus mówi, że «Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili» (Mt 25,40). To jest po prostu tak, że «kiedy przyjął ludzką naturę, zjednoczył się ze wszystkimi stworzonymi istotami natury» (św. Jan od Krzyża, Pieśń duchowa) Dlatego Bóg jest obecny we wszystkich moich bliźnich, niezależnie czy są oni dobrzy i mili, czy też nie. Jan od Krzyża wyjaśnia dalej, że «dzieje się to tylko przez Jego Syna, że Bóg widzi wszystkie rzeczy. 'A Bóg widział, że wszystko, co uczynił, było bardzo

dobre.' (Rdz 1,31). Dostrzegać je jako dobre, jest czynić je dobre w Swoim Synu. Tak również uczynił je pięknymi. Stało się to, gdy Syn stał się człowiekiem, a Bóg w ten sposób wzniosł człowieka w Boże piękno.»

Św. Teresa od Dzieciątka Jezus była mistrzynią dostrzegania tego w codziennym życiu: «Mamy jedną siostrę we wspólnocie, która ma specjalny talent do irytowania mnie na wszelkie sposoby - jej zachowanie, słowa, osobowość, wszystko doświadczam jako bardzo nieprzyjemne. Wtedy powiedziałam sobie, że miłość bliźniego nie powinna polegać na uczuciach, ale na czynach. Dlatego zmobilizowałam się do zrobienia tej siostrze tego, czego chciałam i była to jedna z najlepszych rzeczy jaka zrobiłam. (. . .) To z powodu Jezusa, który był ukryty w głębi jej duszy.» Odmieniło to niewiarygodnie relacje między nimi, a Teresa przypisała to «Jezusowi, który zamienia gorycz w słodycz» » (Dzieje duszy).

Również i my stajemy często przed wyborem rozpoznać, słuchać, kochać i służyć Jezusowi w drugim człowieku - lub nie. Czasami wydaje się to bardzo trudne, ale Teresa szybko zapewnia nas: «Powinnam raczej powiedzieć, że to wydaje się trudne, ale jarzmo Pana jest dobre i lekkie. Gdy ktoś je przyjmuje, poczuje natychmiast jego łagodność i woła za psalmistą: Prowadź mię ścieżką Twoich przykazań, bo ja się nimi raduję.» » (Dzieje duszy).

Gdy miłość rozszerzy nasze serce, rośnie równocześnie zdolność wiary w przyję-

cie wszystkiego od innych, tak jak z ręki samego Jezusa. Gdy Jan od Krzyża pod koniec swojego życia był prześladowany i odstawiony na bok przez osoby posiadające władzę w zakonie, którego był założycielem, napisał on w liście: «Niech to, co się ze mną stało nie powoduje smutku u ciebie, córko. To wszystko nie pochodzi od ludzi, ale od Boga, On wie czego nam potrzeba i daje nam to dla naszego dobra. Pomyśl tylko, że Bóg wszystko przygotowuje. I tam gdzie nie ma miłości, połóż miłość i znajdziesz miłość.»

Równocześnie uświadomimy sobie, że Bóg również pragnie objawiać się innym przez nas. Dlatego tajemnica Bożego Narodzenia zapuści głębokie korzenie w naszym życiu. Błogosławiona Elżbieta od Trójcy Przenajświętszej zachęca nas: «Żyjmy cały czas zjednoczeni ze Słowem, które stało się człowiekiem. On musi być duszą naszej duszy, życiem w naszym życiu, abyśmy mogli powiedzieć za św. Pawłem: Żyje we mnie Chrystus.» Wtedy niesiemy Chrystusa, który w nas żyje, dla wszystkich napotkanych. Błogosławiona Elżbieta pisze do swojej przyjaciółki, która miała stać się żoną i matką: «Bądź jego sakramentem, w którym te dwie kobiety zawsze widzą Jego.» Możemy stać się tak «przezroczyści» dla bóstwa Chrystusa, że On może dotykać wnętrza innych przez nas. Wtedy jesteśmy prawdziwie sakramentem Bożej obecności dla siebie nawzajem, Bóg, który «stał się człowiekiem i zamieszkał pośród nas» (J 1,14).

//